

Sygn. akt II K 1042/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Pinińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Karmowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2015r.

sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Koninie przeciwko:

W. W. (1), s. S. i J. zd. W., ur. (...) w K., zam. B. ul. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 10-08-2015r. ok. godz. 16:15 w K. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym – kierował samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,36 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

I. Na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego **W. W. (1)**, o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., popełnione w sposób wyżej opisany, na okres próby 2 (dwóch) lat.

II. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 1 (jednego) roku.

III. Na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 10 sierpnia 2015r.

IV. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500,- zł (pięćset złotych).

V. Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 1 i art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. „o opłatach w sprawach karnych” (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 100,- zł (sto złotych).

/-/ Aneta Pinińska

Sygn. akt II K 1042/15

UZASADNIENIE

W. W. (1) choruje przewlekle na cukrzycę typu I. W związku z tym schorzeniem oskarżony leczy się w (...) lek. J. K. w K.. Oskarżony przyjmuje insulinę, czasami występują u niego stany niedocukrzenia. Decyzją lekarza orzecznika ZUS z dnia 01.08.2015r. został on uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy – do dnia 31.12.2017r. W związku z powyższym otrzymuje rentę w wysokości 957,40,- złotych (810,- zł netto).

W dniu 10 sierpnia 2015r. W. W. (1) przed godziną 16:00 pojechał samochodem marki B. (...) nr rej. (...) do sklepu (...) w K. znajdującego się przy ul. (...).

Robiąc zakupy oskarżony źle się poczuł, zorientował się, że doszło do spadku poziomu cukru w związku z czym postanowił zjeść cukierki, które miał w samochodzie. Były to cukierki zawierające w swym składzie alkohol. Po zjedzeniu cukierków oskarżony natychmiast udał się w drogę powrotną do miejsca, gdzie zamieszkuje, w celu sprawdzenia poziomu cukru. W drodze, o godz. 16:15, W. W. (1) został zatrzymany przez patrol Policji w składzie sierż. T. M. oraz st. sierż. M. B. do kontroli drogowej.

Po zatrzymaniu oskarżony został poddany badaniom stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym alkotest (...), które w I badaniu o godz. 16.15 wykazało zawartość 0,36 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony do protokołu badania podał, że zjadł kilka cukierków o nazwach (...) i (...). Po pierwszym badaniu wystąpiła awaria urządzenia.

Do następnego badania doszło o godz. 16:37. Wówczas to oskarżonego poddano badaniu urządzeniem Alkometr A2.0 nr 915/01, które wykazało zawartość 0,26 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Badania powtórzono jeszcze dwukrotnie o godz. 16:38 z wynikiem 0,28 mg/dm³ oraz o godz. 16:40 z wynikiem 0,28 mg/dm³.

W związku z ujawnieniem stanu nietrzeźwości u oskarżonego funkcjonariusze Policji zatrzymali od niego dokument prawa jazdy nr (...). Po wykonaniu czynności oskarżony został zwolniony do domu.

W. W. (1) ma 47 lat. Zamieszkuje w K. przy ul. (...). Na utrzymaniu posiada dwoje dzieci w wieku 18 i 25 lat. Z zawodu jest technikiem elektromechanikiem. Jest zatrudniony w sklepie odzieżowym matki na stanowisku sprzedawcy, gdzie otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 350,- zł. Oskarżony jest współwłaścicielem domu mieszkalnego oraz działki budowlanej położonych w miejscowości B.. Nie był dotychczas karany za przestępstwa. Dwukrotnie był notowany w ewidencji kierowców naruszających przepisu ruchu drogowego. Oskarżony choruje na cukrzycę typu I. Jest osobą częściowo niezdolną do pracy, z tego tytułu otrzymuje rentę w wysokości 957,40,- złotych (810,- zł netto)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 16-17) oraz w oparciu o dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołów z przebiegu badań stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2, 3), świadectw wzorcowania (k. 4, 5), informacji z systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych (k. 11-12), informacji Starostwa Powiatowego w K. (k. 13), danych o karalności (k. 14), zaświadczeń lekarskich (k. 17a, 45), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 23-24) oraz decyzji ZUS o ustaleniu prawa do renty (k. 46).

W. W. (1) przyznał się do zarzucanego mu czynu i w swoich wyjaśnieniach opisał okoliczności, w jakich doszło do jego popełnienia, nadto przedłożył zaświadczenie lekarskie stwierdzające, iż jest osobą przewlekle chorującą na cukrzycę typu I. Z wyjaśnień oskarżonego wynikało, że kiedy był na zakupach wystąpiło u niego niedocukrzenie w związku z czym zjadł kilka cukierków, które jak się okazało zawierały w swoim składzie alkohol, o czym nie wiedział, po czym w drodze powrotnej, a natychmiast udał się do miejsca zamieszkania celem sprawdzenia poziomu cukru, został zatrzymany przez patrol Policji. Oskarżony zapewnił, że ani w dniu zdarzenia, ani w dniu poprzedzającym nie spożywał alkoholu i nie spodziewał się tego, że po spożyciu cukierków zostanie przekroczona dopuszczalna norma. Oskarżony wskazał, że popełnił błąd choć, w jego ocenie, był on bardziej spowodowany nieświadomością niż świadomym działaniem, niemniej jednak podał, że żałuje tego co się stało.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie częściowo. W ocenie Sądu na wiarę zasługiwały wyjaśnienia oskarżonego dotyczące okoliczności poprzedzających zatrzymanie przez patrol Policji, albowiem w tym zakresie wyjaśnienia te były spontaniczne i szczerze. Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast te wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził, iż ani w dniu zdarzenia, ani w dniu poprzedzającym nie spożywał żadnego alkoholu. W ocenie Sądu była to przyjęta przez oskarżonego linia obrony, a zmierzająca do wykazania, iż ujawniony w badaniach alkohol był

wynikiem wyłącznie spożycia cukierków zawierających go w składzie, przy czym wersja ta nie wytrzymuje krytyki, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Wartość dowodowa dokumentów zebranych w sprawie nie budziła w ocenie Sądu żadnych wątpliwości, w szczególności nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Reasumując zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż nie budzi żadnych wątpliwości, że oskarżony W. W. (1) w dniu 10-08-2015r. ok. godz. 16:15 w K. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym – kierował samochodem osobowym marki B. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,36 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu – przez co wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a § 1 k.k.

Wprawdzie oskarżony twierdził, iż nie wiedział o tym, że cukierki posiadały zawartość alkoholu w swym składzie, a zarazem, że jego postępowanie wynikało z nieświadomości, że po ich zjedzeniu zostanie przez niego przekroczona dozwolona norma, jednakże zajmując takie stanowisko popadł w sprzeczność. Stwierdzenie bowiem, iż nie spodziewał się tego, że zjedzenie cukierków spowoduje przekroczenie dopuszczalnych norm alkoholu oznacza, iż wiedział, że w ich składzie znajduje się alkohol.

Istotniejsze jest jednak to, że ujawnione stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu u oskarżonego wskazuje, iż jego zapewnienie, że ani w dniu zdarzenia, ani w dniu poprzedzającym nie spożywał żadnego alkoholu nie polega jednak na prawdzie. Przypomnieć należy, iż oskarżony po zatrzymaniu został czterokrotnie poddany badaniom celem ustalenia stanu trzeźwości i wyniki badań kształtowały się następująco: o godz. 16:15 – 0,36 mg/l, o godz. 16:37 – 0,26 mg/dm³, o godz. 16:38 – 0,28 mg/dm³ i o godz. 16:40 – 0,28 mg/dm³. Gdyby oskarżony w dniu zdarzenia zjadł jedynie kilka sztuk cukierków zawierających w swym składzie alkohol już po 15 minutach wynik badania winien wynosić 0,00, albowiem nastąpiłoby ulotnienie się alkoholu z ust. Badania wykazują, że kilkunastominutowa przerwa pomiędzy badaniami wystarcza, żeby zalegający w jamie ustnej alkohol pochodzący z jedzenia (tzw. alkohol resztkowy) zniknął. Tymczasem drugi z wyników badań (przeprowadzonych po upływie 22 minut) wynosił 0,26 mg/dm³, a dwa kolejne wyniki miały wartość jeszcze wyższą – 0,28 mg/dm³. Wskazać jednocześnie należy, iż uregulowana cukrzyca nie wpływa na wynik pomiaru stężenia alkoholu we krwi (metodą chromatografii gazowej i (...)) i w powietrzu wydychanym (tak „Zasady przeprowadzania pomiarów stężenia alkoholu oraz opiniowania w sprawach trzeźwości” - zalecenia opracowane przez Instytut Ekspertyz Sądowych i zatwierdzone przez Zarząd Główny (...) Towarzystwa (...)).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, przy czym ocena okoliczności ustalonych w niniejszej sprawie doprowadziła Sąd do przekonania, iż w stosunku do oskarżonego należało zastosować instytucję warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość jego czynu nie są znaczne. Wskazują na to okoliczności w jakich doszło do popełnienia czynu oraz ustalone wyniki badań stanu trzeźwości. Przy tym postawa oskarżonego, który wyraził żal z powodu tego co się stało oraz który jest osobą dotychczas niekaraną, uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa.

Decyzja Sądu o warunkowym umorzeniu postępowania nie jest przy tym wyrazem pobłażliwości wobec tego sprawcy, ale ma w polu widzenia rodzaj czynu jakiego się dopuścił, okoliczności jego popełnienia oraz stopień jego społecznej szkodliwości.

W ocenie Sądu wystarczającym, z punktu widzenia oddziaływania wychowawczego oraz dla weryfikacji postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, okresem próby będzie okres dwóch lat, za czym w szczególności przemawia uprzednia niekaralność i tryb życia oskarżonego.

Zgodnie z treścią art. 67 § 3 k.k. umarzając warunkowo postępowanie karne, Sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt. 7 k.k. lub zakaz prowadzenia pojazdów, wymieniony w art. 39 pkt. 3 k.k., do lat 2. W ocenie Sądu względy wychowawcze przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kategorii B na okres 1 roku (pkt. II wyroku). Zważywszy na czyn, którego oskarżony się dopuścił środek ten będzie spełniał bowiem rolę wychowawczą oddziałując w kierunku wzmacniania i stabilizacji właściwej postawy wobec wartości i dóbr chronionych prawem. Jednocześnie, w oparciu o przepisy wskazane w pkt. III wyroku na poczet stosowania środka karnego Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy. W ocenie Sądu orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego było niezbędne, bowiem prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości powoduje poważne zagrożenie, zarówno dla osoby prowadzącej pojazd jak i dla innych osób. Należy przy tym podkreślić, że kierowanie każdym pojazdem wymaga pełnej sprawności psychomotorycznej - czujności, napięcia uwagi, zdolności do natychmiastowego prawidłowego reagowania na powstające sytuacje na drodze. Tymczasem - jak dowiodły liczne badania - nawet małe ilości alkoholu w organizmie człowieka powodują istotne zaburzenia percepcji i uwagi, upośledzenie koordynacji ruchów, osłabienie ostrości wzroku, zwężenie pola widzenia i akomodacji. Do tego dochodzi odhamowanie psychiczne, spotęgowanie reakcji popędowych, osłabienie samokrytycyzmu i poczucia odpowiedzialności oraz większa skłonność do ryzyka. Nagminność tego rodzaju zachowań oraz to, że bardzo często jazda w stanie nietrzeźwości kończy się tragicznymi skutkami w postaci wypadków powodujących śmierć i kalectwo ludzi, w tym dzieci, zobowiązuje więc do tego by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu w ruchu, czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności, z ruchu tego wyłączyć. Jest to bowiem najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości oraz przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu.

W pkt. IV wyroku, na podstawie wskazanych tam przepisów, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500,- zł. Wskazana kwota leży, w ocenie Sądu, w zasięgu możliwości finansowych i zarobkowych oskarżonego. Jednocześnie ma na celu wzmocnienie dolegliwości związanych z faktem popełnienia przestępstwa i przeciwdziałać będzie błędnemu przekonaniu, iż w związku z warunkowym umorzeniem postępowania karnego sprawca nie odczuje żadnych dolegliwości.

Warunkowe umorzenie niniejszego postępowania, które w istocie polega na warunkowym odstąpieniu od stosowania wobec sprawcy środków represji karnej z jednoczesnym zastąpieniem ich środkami oddziaływania wychowawczego i pociąga za sobą definitywną rezygnację ze skazywania i karania, jeżeli w okresie ustalonej próby nie da swym zachowaniem się podstawy do podjęcia postępowania karnego, będzie – zdaniem Sądu – w stosunku do oskarżonego tym środkiem oddziaływania wychowawczego, który będzie zdolny zapewnić jego poprawę oraz wpłynąć dodatnio na przestrzeganie przez niego porządku prawnego bez potrzeby wymierzania kary. Zważywszy zaś na uprzedni tryb życia oskarżonego, zastosowaniu tej instytucji nie sprzeciwia się, w ocenie Sądu, także wzgląd na zaspokojenie społecznego poczucia sprawiedliwości i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczenie o kosztach znajduje podstawę prawną w przepisach wskazanych w punkcie V wyroku.

/-/ Aneta Pieniecka

Sygn. akt IIKa 48/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 1.04.2016 r.

sprawy W. W. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art. 178 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 21 grudnia 2015 r. sygn. akt IIK 1042/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość orzeczonego w punkcie IV świadczenia pieniężnego podwyższa do kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 50 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 100 zł za obie instancje.

SSO Karol Skocki

Sygn. akt IIKa 48/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie II K 1042/15 warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu W. W. (1) o to, że w dniu 10 sierpnia 2015r. ok. godz. 16:15 w K. na ul. (...) prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, kierował samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,36 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na okres próby 2 lat, orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 1 roku oraz orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500 złotych.

Wyrok ten został zaskarżony przez prokuratora i obrońcę oskarżonego. W. W. (1).

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i – zarzucając mu obrazę przepisu prawa materialnego art. 115 § 2 k.k. polegającą na wyrażeniu przez sąd błędnego poglądu, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego W. W. (1) popełnionego w ustalonych przez sąd okolicznościach nie jest znaczny i w następstwie tego niesłuszne warunkowe umorzenia postępowania – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia środka karnego i – zarzucając mu niesłuszne zastosowanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 1 roku przez niedostateczne rozważenie dyrektyw jego wymiaru z art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 56 k.k. w zakresie dotyczącym stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, celów wychowawczych, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowania się po jego popełnieniu – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kat. B na okres 1 roku.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się uzasadniona częściowo, a mianowicie w zakresie orzeczonego środka karnego – świadczenia pieniężnego, w pozostałym zakresie apelacja ta nie zasługuje na uwzględnienie; natomiast apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna.

Jeśli chodzi o apelację prokuratora to nie można podzielić postawionego zarzutu, że sąd I instancji nienależycie ocenił stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonego.

Należy podkreślić, że zgodnie z treścią przepisu art. 115 § 2 k.k. przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd I instancji oceniając szkodliwość społeczną czynu oskarżonego dostatecznie swoje stanowisko uzasadnił. Rzeczywiście wyniki badań przeprowadzonych u oskarżonego nie wskazywały na to, żeby jego stan nietrzeźwości był znaczny, wprost przeciwnie, zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu nieznacznie przekraczała dolną granicę progu ustawowego dla przypisanego mu przestępstwa. Zachowaniu oskarżonego nie towarzyszyły żadne inne negatywne działania, mogące mieć wpływ na zwiększenia niebezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W tym stanie rzeczy nie było przeciwwskazań, do uznania czynu oskarżonego za czyn cechujący się nieznacznym stopniem szkodliwości społecznej, a w konsekwencji, przy zachowaniu pozostałych wymogów, do warunkowego umorzenia postępowania.

Sygnalizowana w apelacji okoliczność, że nastąpiło po dni 1 lipca 2015 roku, zaostrenie odpowiedzialności karnej za przestępstwa polegające na kierowaniu pojazdami w stanie nietrzeźwości, samo przez się, nie może powodować rezygnacji ze stosowania tej instytucji prawnej, choć okoliczność ta oczywiście powinna mieć wpływ na dobór odpowiednich środków karnych.

Właśnie w trosce o właściwe oddziaływanie wychowawcze i zapobiegawcze tej instytucji wobec oskarżonego i właściwy odbiór społeczny tego orzeczenia, sąd odwoławczy podwyższył wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego do kwoty 3000 zł. W tym zakresie należy zgodzić się z prokuratorem, że orzeczenie tego świadczenia w kwocie 500 zł ma charakter jedynie symboliczny i nie jest adekwatne do rodzaju popełnionego przestępstwa.

Nie można podzielić stanowiska obrońcy oskarżonego co do wątpliwości odnośnie zastosowania wobec oskarżonego przez sąd I instancji. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania których uprawnia prawo jazdy kat. B

Zaznaczyć należy, że aktualnie obowiązujące przepisy - art. 42 § 2 k.k. przewidują dolną granicę 3 lat, co do obowiązku orzeczenia tego rodzaju środka karnego w przypadku skazania za przestępstwo kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości. Dlatego należy uznać, że sąd I instancji orzekając ten środek na okres 1 roku wykazał się dużą wyrozumiałością, a przy tym należycie uwzględnił wszystkie okoliczności dotyczące charakteru przestępstwa, jego szkodliwości społecznej oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego.

Pamiętać przy tym należy, że orzeczenie zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu drogowym, poza zadaniami zabezpieczającymi społeczeństwo przed uczestnikami ruchu stwarzającymi zagrożenie, ma także funkcję oddziaływania wychowawczego oraz zapobiegawczego, tym samym musi spełniać swe zadania w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Zdaniem sądu odwoławczego właśnie orzeczony zakaz kierowania pojazdami we wskazanym zakresie i zmieniony przez sąd odwoławczy obowiązek świadczenia pieniężnego właściwie te zadania spełnią.

Sąd odwoławczy w oparciu o treść art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 4 k.p.k., uznając częściową zasadność podniesionych zarzutów przez prokuratora, zmienił w tym zakresie wyrok, natomiast w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 7 w zw. z art. 8 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).

SSO Karol Skocki